

Aixecar l'hegemonia socialista

—**P**odem anar fins al riu a fer-li una foto amb Girona de fons?

—Sí, però anem ràpid. M'esperen. ¿Dieu que hi havia molta gent al judici d'en Tell?

—Sí. Tant podrien ser-ne tres-cents com cinc-cents. En Quim Nadal camina decidit pels carrers de Girona. Els vianants saluden el seu alcalde. S'ha acabat el judici a Quim Tell, acusat per catalanitzar amb pintades rètols del MOPU. Prop del pont, hi ha un grup de manifestants amb senyeres estelades i pancartes.

—«Si vol, anem a l'altre pont» —diu el fotògraf.

—No. No em facis fotos allà perquè es pensaran que ho faig per imatge. Anem-hi, perquè vull saber què ha passat.

—Algú identifica l'alcalde. De sobte, tots es giren i comencen a cridar: «No volem el príncep. Nadal, cabró espanyol». Els crits cada vegada són més forts i més contundents. Nadal va decidit a trobar els manifestants. Un noi continua acusant-lo directament quan ja són frec a frec. L'alcalde gironí demana que li argumenti les acusacions. Desconcert. El noi agafa l'alcalde per la corbata. Una corbata de tons rosats i blaus de disseny modern, que contrasta amb el seu vestit de ratlles demodés. L'alcalde, serè i seriós, retira la mà del noi i continua demanant per què diuen el que diuen. Li etziben un colp. Un altre xicot, el del megàfon, posa pau i parla amb l'alcalde, con si no hagués passat res. Queden per parlar després, una mica més tard.

—¿Li agrada plantar cara? —pregunto.

—Els sols es desqualifiquen.

Calmat però tens, es deixa fer la foto d'alcalde amb fons d'una Girona pintada de colors. Mitja hora abans, en el seu despatx de l'alcaldia, li fèiem aquesta entrevista.

—El diari d'avui diu que aquest cap de setmana farà falta la seva capacitat negociadora com a president de la Federació de Municipis perquè es pugui arribar a un acord entre el PSC i el PSUC sobre el manteniment de la

Molts presenten Quim Nadal, alcalde de Girona, com a sinònim de nacionalisme progressista, una idea que ell torna a llançar contínuament.

Un model de societat, un model de país i un model d'estat que l'han fet destacar entre les files del PSC-PSOE.

Assumpció Maresma Matas

DOMÈNEC UMBERT

«Sempre s'han de buscar fórmules de transacció, que permetin arribar a acords».

corporació metropolitana. ¿Tant en sap, de negociar?

—Ho intento. La política municipal moltes vegades es basa en la capacitat de comprensió de diferents punts de vista. Sempre s'han de buscar fórmules de transacció que permetin arribar a acords i a síntesis.

—Com es compagina el seu aspecte de bonhomia i la capacitat de negociació.

—¿És que jo tinc molta mala llet! M'enfado amb molta facilitat, tantes vegades com convé, per aconseguir el que em sembla necessari. Després, em desenfado.

—¿De què ha de convèncer el PSUC?

—He d'intentar que el PSUC i el PSC es posin d'acord per defensar

una iniciativa legislativa que reculli la necessitat de no trencar en unitats administratives la CMB, sinó de construir una entitat comarcal de nivell metropolità que tingui competències suficients per resoldre els seus problemes, sense perjudici de les entitats municipals ni de les entitats comarcals.

—¿Així, vostè diu «sí» a la Corporació Metropolitana de Barcelona?...

—Sí, agrupada com a comarca. La CMB hauria de ser un ens local amb àmbit territorial assimilat a una comarca.

¿La CMB és el feu dels socialistes?

—No ho crec. La CMB ha de ser més que un contrapoder. Ha de ser el poder complementari dels ciutadans més «putejats» de Catalunya. La CMB és necessària per donar serveis d'àmbit supramunicipal a una àrea urbana on els pobles s'enganxen.

—Historiador, alcalde i polític ¿amb què es queda?

—Ara, l'alcaldia. El futur més immediat és l'alcaldia. Si haig de tornar a la Història, ho faré. No en faig qüestió. Que segueixi permanentment a la política dependrà si aquesta va per camins raonablement honestos i positius. No tinc cap ambició política personal. Si la política s'entén com a voluntat de convivència i no com a voluntat d'acaparament de poder, lla-

vors jo m'hi apunto. Ara, si s'ha d'anar relliscant pel pendent de l'acaparament de poder, no m'interessa.

—S'ha dit que vostè és el recanvi perquè el PSC-PSOE recuperi la seva imatge nacionalista.

—No. Jo em tinc per molt nacionalista i espero ser-ho tota la vida, això sí, des d'una òptica progressista com és el socialisme. No em penso que sigui recanvi de res, només vull seguir sent coherentment nacionalista.

—¿Quins són els seus límits per seguir dins la política PSC-PSOE, des d'una perspectiva nacionalista?

—A curt o a mig termini, ha de quedar molt aclarit el tema del grup parlamentari propi. L'engranatge de la unitat PSC-PSOE no ha de ser un engranatge mecànic. L'especificitat de la política catalana requereix una capacitat de maniobra molt flexible, davant d'una realitat sociològica i política a Catalunya que no s'assembla en res a Andalusia.

A efectes pràctics de conveniència, el PSOE i el PSC haurien d'arribar a una entesa per tal que tothom a Espanya acabés entenent el que mai no tindran els socialistes. El paper del socialisme a Catalunya ha de tenir un

marge de maniobra diferent al de la resta d'Espanya.

—¿Perquè tenim *Convergència per anys?*

—Em temo que sí. La realitat de *Convergència* és una realitat sociològica, que va més enllà de la política d'aquest partit. *Convergència* acapara a les eleccions autonòmiques un vot progressista, que pot ser socialista. S'ha de poder entrar en la carn viva de la societat catalana, amb tot el que té de bo i de dolent. Per tant, s'ha de poder fer aquella política que permeti captar l'ampli ventall de vot progressista, acaparat injustament i injustificadament, però sí explicadament, per *Convergència*.

—¿Després del «no» a l'OTAN de Catalunya, les properes eleccions generals ací comencen a ser difícils per al PSOE?

—A Catalunya en les properes eleccions tornarà a aixecar-se una certa hegemonia socialista.

—Abans ha dit que faltava flexibilitat.

—Quan dic això, parlo de la suma d'idiotades que es capaç de generar aquest país, en relació a una sensibilitat molt específica dels catalans. La suma d'idiotades va des de l'etique-

tatge fins a les possibilitats de retransmetre un partit o no per TV3. Són coses minúscules, però s'ha de saber que el que resulta més agressiu és el que és més quotidià. Per tant, com menys agressius siguin amb el que és més proper a la gent, més s'estendrà el sentiment de convivència sense arribar a cap extrem localista, provincial, mesquí, sectari i fins i tot violent.

—Això que vostè anomena «idiotades» té un fons polític i ideològic.

—Vull creure que no responen a un programa premeditat. Si fos així no seria on sóc.

—¿Com és que el PSC-PSOE no el potencia com a líder polític? Vostè és de l'executiva i, en canvi, la seva imatge sempre va acompanyada a Girona.

—Em vaig fer militant del PSC a l'any 1980, dos anys després d'haver estat elegit alcalde de Girona. M'incorporo al partit quan aquest ja és molt estructurat. Dins aquest aparell de partit —tot i que sóc membre de l'executiva— segueixo sent una persona molt marginal, que s'ha anat fent en l'àmbit institucional d'alcalde de Girona.

—¿Com és que milita en el PSC-PSOE?

MANIFESTACIÓ

25 D'ABRIL

Dissabte 26 d'Abril · 7 de la vesprada
Plaça de Sant Agustí · Ciutat de València

A CATALUNYA EN CATALÀ

Diumenge 27 d'Abril · 1 de la vesprada
Monument als Maulets · Ciutat de Xàtiva

**MOVIMENT DE
DEFENSA DE LA TERRA**

—Crec que és molt clar —i ho continua sent ara, encara que és un mal moment per dir-ho— que un model de societat progressista a Espanya ha de ser compatible amb un model d'autogovern progressista a Catalunya. Aquesta és l'única manera de millorar les condicions de vida d'aquest país. En aquest sentit, penso que qualsevol altra política que no fos el socialisme a Espanya seria un retrocés en les condicions de vida dels ciutadans de Catalunya. A no ser que fos

utilitza sempre la paraula Espanya i no Estat espanyol. ¿L'interessa molt Espanya?

—Finalment, ens hem d'acostumar a no parlar amb eufemismes. Espanya existeix, amb contradiccions, però és aquí. A mi, Espanya no m'interessa apassionadament. M'interessa un model d'estat que ens permeti que mai més no hàgim de preguntar-nos què és Espanya.

—¿I, els catalans, ens interessa Espanya?

«La política, si ha de ser acaparament de poder, no m'interessa».

una política «revolucionària». Qualsevol partit més conservador que el PSOE seria més anticatalà que el PSOE. Et parlo de la UCD quan existia, d'AP ara i, sense cap mena de dubte, de l'opció reformista. L'opció reformista, per poder governar Espanya, haurà de necessitar inevitablement els conservadors, de la mateixa manera que ha passat a França, on en determinades regions el centre o els conservadors han necessitat Le Pen. A la llarga s'haurà de demostrar que el nacionalisme abstracte no existeix. El qui es posa sempre a la boca el nacionalisme en abstracte exposa una manca de projecte polític autèntic. S'és català per exclusió. Jo sóc català per afirmació, amb un accent especial, des de Catalunya, per un model de societat que vull més igualitari, i això no és literatura, ni filosofia, ni cristianisme a bon preu. Hi ha moltes injustícies encara, moltes explotacions, molts explotats, molts especuladors. Vull una societat més igualitària.

—*A Girona es va fer el debat sobre «Què és Espanya». M'he fixat que*

—Ens interessa en la mesura en què nosaltres interessem a ells. No és clar que, del desinterès, en sortís un model millor i una formació més clara de la nostra personalitat. Girona va ser molt criticada per fer aquest debat i l'endemà venia en Jordi Pujol i deia «Escoltin, no s'oblidin d'Espanya, és important. Sóc espanyol». Va fer un acte de fe d'espanyolisme per interès polític, vol vendre el seu projecte reformista i no pot negar Espanya. Si aquest senyor acaba acceptant el nomenament d'espanyol de l'any, el marge per oblidar-nos d'Espanya no és real.

—S'apuntaria a un model federalista.

—Ràpidament.

—¿El veu possible?

—Sí, si el tenen a Alemanya i als USA, ¿per què no ha de ser possible aquí?

—¿I dels intents del PSUC per fer una coalició?

—Serà difícil, perquè el PSUC voldrà aglutinar totes les engrunes de la vella esquerra, que està desintegrada i com a tal serà la suma d'engrunes

molt marginals, algunes de les quals entraran a l'entesa que es proposa la llavor de la desentesa. Si no fos així, em faria il·lusió i m'agradaria que sortís a l'entorn del PSUC una alternativa més a l'esquerra del PSC.

No és bo per a aquest país que el PSUC vagi cap a l'extraparlamentarisme. Els serveis oferts al nostre país pel PSUC haurien de permetre que un partit comunista tingués almenys una franja del 10 o el 15 per cent dels vots, per respondre a la realitat d'exigència progressista del país.

—Però importa massa el PSC que el PSUC desaparegui.

—Amb la línia que porta ara potser sí que no l'importa massa que el PSUC desaparegui. Ara, si aquest partit fos capaç de reconduir les seves polítiques i plantejar un aglutinament de la gent que se n'ha anat a casa, aleshores sí que ens importa. El PSC busca acords amb el PSUC abans que amb ningú més. El que passa és que el PSUC, de tant en tant, ens traïx i vol arribar a acords amb ERC, Convergència o AP.

—¿Això és una traïció?

—Potser he fet servir una paraula errònia. Cada vegada que el PSUC busca aliances amb ERC, després es troba desairat per una raó o altra. Segurament s'equivoquen.

—En aquests moments s'està fent el judici a Quim Tell, ¿què pensa d'aquests moviments més radicals?

—És greu que no trobin una canalització política. ¿On és el projecte polític per la independència, i, a més, per construir què? Algú hauria de fer l'esforç per connectar amb el que il·lusiona aquesta gent. Segur que no és la pintada, ni la violència, ni la independència per la independència. Hem de ser capaços de formular projectes coherents de política nacionalista en l'àmbit de la cultura, de la llengua, del que és social...

Si hi hagués una política de normalització lingüística com cal, hauríem deixat sense arguments la Crida. La incapacitat dels partits polítics de crear alternatives a unes aspiracions engreixa la Crida, i aquestes aspiracions són canalitzades equivocadament.

—¿Per què equivocadament?

—Perquè es formula com a força de xoc, amb uns objectius a curt termini. Si, després de trencar trenta cabines la Telefònica canvia els rètols i els catalanitza, la dialèctica pot portar al fet que, si mai hi ha una involució, l'endemà mateix es tornarien a canviar els rètols. Estan fent un procés antinatural de normalització. □